

Appel iværksat den 3. juli 2015 af Johannes Tomana m.fl. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 22. april 2015 i sag T-190/12, Johannes Tomana m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

(Sag C-330/15 P)

(2015/C 302/25)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Johannes Tomana m.fl. (ved solicitor M. O'Kane samt barristers M. Lester og Z. Al-Rikabi)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen samt Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

Appellanterne har nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom, annullation af de anfægtede foranstaltninger, for så vidt som de vedrører appellanterne, og om, at de appelindstævnte tilpligtes at betale appellanternes omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at den anfægtede forordning var vedtaget på et gyldigt retsgrundlag. Forordningens eneste retsgrundlag gav Kommissionen beføjelse til at ændre forordning nr. 314/2004⁽¹⁾ på grundlag af en fælles holdning, som siden var blevet ophævet, og som ikke kunne fortolkes således, at den i stedet henviste til en senere afgørelse.

Andet anbringende: Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at personer kunne opføres på listen i de anfægtede foranstaltninger på det grundlag, at de var »medlemmer af regeringen« eller »personer med tilknytning til« disse alene i kraft af deres beskæftigelse eller tidligere beskæftigelse. Retten begik endvidere en retlig fejl, da den fastslog, at personer skulle anses for at have »tilknytning til« medlemmer af regeringen på det grundlag, at påstande om, at de tidligere havde deltaget i handlinger, der undergravede retsstatsforhold, demokratiet eller menneskerettighederne i Zimbabwe, var udtryk for, at de havde »samarbejdet hemmeligt« med regeringen. Retten skulle ikke have accepteret, at de appelindstævnte støttede sig til formodninger, som ikke fremgik af de anfægtede foranstaltninger, og som var uforenelige med og uforholdsmæssige i forhold til deres formål, men skulle have pålagt dem at begrunde genopførelsen på listerne med et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag.

Tredje anbringende: Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at begrundelsen var tilstrækkelig, når den alene bestod i, at opliste de former for beskæftigelse, som medlemmer af regeringen og personer med tilknytning til disse angiveligt skulle have udført, eller når den bestod af vage og upræcise påstande om tidligere embedsmisbrug.

Fjerde anbringende: Retten fulgte ikke fast retspraksis om retten til forsvar, idet den fastslog, at de appelindstævnte ikke var forpligtede til at fremlægge beviser eller redegøre for grundlaget for at opretholde en opførelse, eller til at give appellanterne mulighed for at fremsætte bemærkninger, inden de traf afgørelse om at genopføre hver af appellanternes navne på listen.

Femte anbringende: Retten undlod at undersøge, hvorvidt der ved opførelsen på listen af hver af appellanternes navne var sikret en forholdsmæssig balance mellem den alvorlige tilsidesættelse af deres grundlæggende rettigheder og formålene med de anfægtede foranstaltninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 314/2004 af 19.2.2004 om visse restriktive foranstaltninger over for Zimbabwe (EUT L 55, s. 1).